הראש המכושף

ארצות ערב

לפני שנים רבות חיה אישה זקנה יחד עם שתי בנותיה, בבקתה קטנה קרוב לים. הן היו עניות מאוד והבנות כמעט ולא עזבו את הבית, אלא ימים שלמים הכינו רעלות שהסתירו את פניהן של גברות מכובדות. וכל בוקר, כאשר הרעלות היו מוכנות, אמא לקחה אותן העירה, מעבר לגשר, ומכרה אותן. ואז קנתה מספיק אוכל כדי לאכול באותו היום, וחזרה הביתה כדי לעבוד על הרעלות עם בנותיה.

בוקר אחד האישה הזקנה קמה מוקדם יותר מאשר רגיל ויצאה העירה עם הסחורה שלה. כאשר עברה על הגשר התנגשה בראש של אדם, אשר לא ראתה עוד מעולם. היא נרתעה באימה, אך הופתעה מאוד כאשר הראש דיבר אליה, כאילו היה מחובר לגוף כלשהו.

קחי אותי, סבתא טובה" אמר בתחנונים "קחי אותי לביתך."

כאשר האישה שמעה זאת, כמעט ואיבדה חושים מרוב פחד. דבר איום כזה אצלה בבית? לא! לעולם לא! היא הסתובבה ורצה חזרה, מהר ככל שרק יכלה, בלי לדעת שהראש מקפץ, מרקד ומתגלגל מאחוריה. אך כשהגיעה לדלת ביתה, הראש נכנס פנימה, נעצר מול האש והתחנן שיתנו לו להישאר. באותו יום לא היה מה לאכול בבית, כי הסחורה לא נמכרה ולא היה להן כסף כדי לקנות אוכל. ולכן הן ישבו כולן בשקט על עבודתן, וקיללו במחשבותיהן את הראש, שהיה גורם למזלן הרע.

כאשר הגיע ערב ולא הוכן כל אוכל, הראש דיבר שוב "סבתא טובה, האם לא אוכלים בבית הזה? במשך כל היום בו הייתי בביתכם, לא לקחתן דבר לפיהן."

לא" ענתה האישה "אנחנו לא אוכלות."

ולמה זאת, סבתא טובה?"

כי אין לנו כל כסף כדי לקנות אוכל."

וכך אתן חיות תמיד? ללא אוכל?"

"לא, כל בוקר אני הולכת העירה למכור את הרעלות, ובמעט הכסף שאני מקבלת אני קונה מצרכים. אבל היום לא עברתי את הגשר ולכן אין לנו מה לאכול."
"אז בגללי לא אכלתן כל היום?" שאל הראש.
"אכן כך" ענתה האישה.
"אם כן, אתן לך כסף כמה שרק תרצי, אבל תעשי כפי שאומר לך. בעוד שעה, כאשר השעון יצלצל חצות, תהי על הגשר, במקום בו פגשת אותי. שם תקראי בקול רם 'אחמד' שלוש פעמים. ואז יופיע לפניך כושי ואת תאמרי לו 'הראש, האדון שלך, מבקש שתפתח את המזוודה ותן לי את הארנק הירוק שנמצא שם'."
"טוב, אדוני" אמרה הזקנה "אצא מיד לגשר."
היא שמה את רעלתה על פניה ויצאה. בדיוק כשהגיעה לגשר, נשמע צלצול חצות. "אחמד! אחמד! אחמד!" היא קראה ומיד הופיע כושי גדול, ענק ממש, ועמד על הגשר מולה.
"מה רצונך?" שאל.
"הראש, האדון שלך, רוצה שתפתח את המזוודה, ותיתן לי את הארנק הירוק שנמצא בה."
"רק רגע קט" אמר ההוא וכעבור שלוש דקות הופיע עם ארנק מלא מטבעות, אותו נתן לאישה.
קשה לתאר את שמחת שלושת הנשים למראה העושר. הם שיקמו את ביתן, קנו שמלות חדשות ואמא הפסיקה למכור רעלות. העושר היה להן דבר כה חדש ולא רגיל, שלא חישבו כלל על הכסף שהן מוציאות, וכעבור זמן מה לא נשאר אפילו מטבע אחד בארנק. כשהבינו זאת נעצבו נורא ופניהן נפלו.
"בזבזתן את כל העושר?" שאל הראש מפינתו כשראה כמה הן אומללות "טוב, אז בחצות הבא לכי, סבתא, שוב לגשר, וקראי שלוש פעמים 'מוחמד'. יופיע לפניך כושי ואת אמרי לו לפתוח את המזוודה ולהביא לך את הארנק האדום שבתוכו."
לא צריך היה לומר זאת פעמים ובחצות הזקנה עמדה על הגשר וקראה "מוחמד! מוחמד! מוחמד!" בכל כוחה.

מיד הופיע כושי, עוד יותר גדול מהקודם ועמד לפניה.
מה רצונך?" שאל."
הראש, אדונך, אומר שתפתח את המזוודה" ותיתן לי את הארנק האדום שתמצא שם".
טוב מאוד, גבירתי, אעשה כך" ענה הכושי" וכעבור כמה דקות חזר עם הארנק בידו.
הפעם נראה לשלושת הנשים שיש להן כסף ללא סוף. הן בנו להן בית חדש ומילאו אותו בדברים היפים ביותר שיכלו למצוא בחנויות.
הבנות התעטפו תמיד בבגדי משי, שנראו כמו קרני שמש, ומשובצים היו באנים יקרות.
השכנים התפלאו מאוד מאין בא להן העושר הזה, אך לאיש לא נודע על הראש.
סבתא טובה" אמר יום אחד הראש "הבוקר" תלכי העירה ותבקשי מהסולטן שיתן לי את בתו לכלה."
מה לעשות?" שאלה האישה בתדהמה "איך" אוכל להגיד לסולטן שראש ללא גוף רוצה להיות החתן שלו? יחשבו שהשתגעתי, ויגרשו אותי מהארמון באבנים."
עשי כפי שאמרתי" ענה הראש "זה רצוני."
האישה הזקנה פחדה לומר מילה נוספת, לבשה את בגדיה הטובים ביותר והלכה לארמון. הסולטן קיבל אותה מיד והיא, בקול רועד, הביאה לפניו את הבקשה. "איש שחי בביתי מבקש את בתך לכלה."
האם השתגעת, אישה זקנה כמותך?" אמר" הסולטן, כשהוא מביט עליה.
המחזר הוא בעל עוצמה רבה, הו סולטן, ולא" קיים דבר בלתי-אפשרי עבורו."
האם באמת כך?""
כך זה, הו סולטן, אני נשבעת" ענתה."
אז שיראה את עוצמתו על ידי שלושה" דברים, ואז אתן לו את בתי."
מה תרצה שיעשה, נסיכי הרם?""
את רואה את הגבעה שמול הארמון שלי," ושמסתירה את השמש?" שאל הסולטן.
אני רואה" ענתה."
ובכן, אני רוצה שתוך ארבעים יום הגבעה" הזו תיעלם, ובמקומה יינטע גן יפה. זה הדבר הראשון. עכשיו לכי ואמרי לו מה אמרתי."

האישה הזקנה חזרה ואמרה לראש את התנאי הראשון של הסולטן.
בסדר" ענה ולא דיבר יותר."
שלושים ותשעה ימים הראש נשאר בפינת הבית החביבה עליו. הזקנה חשבה שהמשימה היא מעבר לכוחותיו ושלא ידבר יותר על בתו של הסולטן. אך בערב יום השלושים ותשעה הראש התחיל פתאום לדבר.
סבתא טובה" אמר "לכי הלילה אל הגשר"
וקראי 'עלי! עלי! עלי!' שלוש פעמים, חזק כפי שאת רק יכולה. יופיע בפניך כושי ואת אמרי לו שעליו לישר את הגבעה ולטעת במקומה גינה יפה שעוד לא ראו כמותה."
אלך מיד" ענתה."
לא לקח לה זמן רב להגיע לגשר המוביל העירה. היא נעמדה במקום בו פגשה את הראש בפעם הראשונה וקראה בקול רם "עלי! עלי! עלי!"
מיד הופיע לפניה כושי גדול כל כך שממש הפחיד אותה, אך קולו היה רך ונעים כשאמר "מה רצונך?"
האדון שלך מצווה שתיישר את הגבעה שמול" ארמון הסולטן ותטעה במקומה גינה היפה ביותר שבעולם."
אמרי לאדוני שהוראתו תבוצע" ענה עלי "וזה" יעשה מיד."
האישה חזרה הביתה ומסרה את הדברים לראש.
בינתיים הסולטן המתין בארמונו וראה שאפילו חופן אדמה לא הורד מהגבעה.
אם האישה הזאת ניסתה לשטות בי" חשב" "אתלה אותה מיד, ואת הגרדום אשים בראש הגבעה."
אלא שלמחרת לא הייתה שם כל גבעה, וכשהסולטן פקח בבוקר את עיניו, לא הבין מדוע מרגיש שחדרו מואר יותר, ומאין בה הריח המתוק של פרחים.
האם בוער כאן?" שאל את עצמו "השמש לא" האירה אף פעם בחלוני בשעה הזו. צריך לקום ולראות."
הוא קם והביט בחלון, ומולו ראה פריחה של

פרחים מכל קצוות העולם, ומטפסים מכל הצבעים התלויים בין העצים.
ואז נזכר "כנראה הבן של הזקנה הוא קוסם חכם. עוד לא פגשתי חכם כזה. ומה אתן לו לעשות עכשיו? הבה נחשוב. אהא, אני יודע כבר" ושלח להביא את האישה בפניו.
הבן שלך ביצע את דרשתי יפה מאוד" אמר" "הגן הזה הוא גדול ויפה יותר מאשר גנו של כל מלך אחר. אך כשאטייל בו, אזדקק למקום כלשהו כדי לנוח. לכן תוך ארבעים יום עליו לבנות מצדו השני של הגן ארמון גדול, שבו כל חדר יהיה מרוהט ברהוט מארץ אחרת, וגם יפה יותר מאשר מישהו ראה אי-פעם." והוא שלח אותה ממנו.
וי, הוא לא יוכל לעשות זאת לעולם" חשבה" האישה "זה קשה יותר מאשר לישר גבעה." והיא חזרה הביתה לאט, בראשה רכון על חזה.
ובכן, מה עלי לעשות עכשיו?" שאל הראש" בעליזות והיא סיפרה לו את דרישתו של הסולטן.

מה? זה הכל? הרי זה משחק ילדים" ענה" הראש ולא דיבר יותר שלושים ותשעה ימים.
ואז אמר לאישה ללכת לגשר ולקרוא לחסן.
מה רצונך, אישה?" שאל חסן שלא היה כל" כך מנומס כמו הקודמים.
האדון שלך מצווה שתבנה ארמון מפואר" יותר מכל ארמון אחר" ענתה "ושתעמיד אותו בקצה השני של הגן."
זה יתבצע" ענה חסן, וכשהסולטן התעורר" למחרת, ראה מרחוק ארמון בנוי משיש כחול, הנשען על עמודי זהב טהור.
הבן של האישה הזו הוא אמנם בעל עוצמה" רבה" קרא "ומה אדרוש ממנו לעשות עכשיו?"
אחרי מחשבה עמוקה ציווה שוב להביא את האישה לפניו.
אכן, הגן הוא נהדר והארמון יפה כל כך" אמר" "שהמשרתים שלי יראו בו עלובים ביותר. אני רוצה שבנך ידאג שיהיו בארמון ארבעים עבדים בעלי יופי מופלא, כולם דומים זה לזה במראה ובגודל."

הפעם חשב הסולטן שהמציא דבר שלא ניתן כלל להשיגו והיה גאה מאוד מהחוכמה שלו.
עברו שלושים ותשעה ימים והאישה הזקנה עמדה שוב על הגשר. "בקיר! בקיר! בקיר!" קראה. וכשהופיע הכושי ושאל מה רצונה אמרה "האדון שלך, הראש, דורש שתמצא ארבעים עבדים בעלי יופי ללא השוואה, וכולם בני אותו הגובה. עליך להביא אותם לארמון שמעבר לגן."
וכשלמחרת הסולטן הגיע לארמון הכחול, וארבעים העבדים קיבלו את פניו, הוא כמעט והתעלף מרוב ההפתעה.
אכן אתן את בתי לבן של הזקנה" חשב "בכל" העולם לא אמצא חתן בעל עוצמה גדולה יותר."
וכשהאישה הגיעה לארמון, הודיע לה כי יעמוד בהבטחתו, וביקש שהחתן יופיע מיד בארמון.
ההוראה הפחידה את האישה, אך לא העזה למרות את פיו הסולטן.
עד כה הכל הלך טוב" אמרה כשסיפרה הכל" לראש "אבל מה יאמר הסולטן כשיראה את בעלה לעתיד של בתו?"
לא חשוב מה יאמר! שימי אותי על מגש כסף" והביאי אותי לארמון!"
לבה של האישה דפק בחוזקה, כששמה את המגש עם הראש בפני הסולטן.
למראה הזה הסולטן זעם וסער. "לא אתן לבתי להתחתן עם המפלצת כזו" קרא. אך הנסיכה שמה את ראשה על זרועו "הבטחת, אבי היקר, ואינך יכול לחזור מהבטחתך" אמרה.
"אך ילדתי, הרי זה בלתי-אפשרי שתתחתני עם דבר כזה" קרא הסולטן.
"כן, אתחתן איתו. ראשו יפה מאוד ואני כבר אוהבת אותו."
וכך התקיימה החתונה ובארמון חגגו במסיבה מפוארת, למרות שהאנשים בכו כשחשבו על גורלה המר של הנסיכה שלהם.
אך אחרי כל החגיגות, כשהזוג נשאר לבדו, הראש נעלם, או יותר נכון נוסף לו גוף, ולפני הנסיכה עמד עלם היפה ביותר שעמד

אי-פעם לפני נסיכה כלשהי.
"אבי הוא קוסם גדול" אמר "אך פייה רשעית, מתוך קנאה, כישפה אותי בהיוולדי, וליתר העולם אני חייב להראות כראש בלבד. אך בשבילך, ובשבילך בלבד, אני אדם כמו כל האנשים האחרים."
וזה הדבר היחידי החשוב לי" ענתה הנסיכה."